

Arrest

nr. 208 745 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

(bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden bijlage 13septies het volgende gesteld:

“De eerste bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat de verzoekende partij op 9 maart 2018 werd gerepatriëerd naar Marokko. De eerste bestreden beslissing heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Het beroep is in deze mate zonder voorwerp.

Aangaande de vasthouding dient op artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet gewezen te worden, die luidt als volgt: “De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, §1, tweede lid, en §3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, §2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.” Bij lezing van voormeld artikel blijkt dat een vreemdeling tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering slechts beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen (cf. RvS 1 december 2006, nr. 165.470; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 12 januari 2001, nr. 92.181). De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de vasthouding in overeenstemming is met de wet. Het beroep lijkt in deze mate onontvankelijk.”

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 31 mei 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 14 augustus 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 23 mei 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij stelt vooreerst dat haar Franstalige confrater de beschikking fout en te vluchtig heeft gelezen en benadrukt dat ze zich uiteraard aansluiten bij de beschikking. Ze merkt betreffende bgv op dat verzoeker niet meer in België verblijft en sluit zich aan bij beschikking.*

De verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen en stelt dat wat er werd gesteld met betrekking tot irv overeind blijft, dat het feit dat er familie is niet uitmaakt dat er een andere beslissing kan genomen worden en verwijst verder naar de procedure aangaande artikel 9bis, waar er toen nog geen sprake was van een familieleven.”

3.4 De advocaat van de verzoekende partij merkt betreffende de bestreden bijlage 13septies op dat de verzoekende partij niet meer in België verblijft en sluit zich aan bij de beschikking. Zij brengt zodoende geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat aangaande de eerste bestreden beslissing reeds in de beschikking van 23 mei 2018 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking is het beroep, voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing dan ook zonder voorwerp.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In de beschikking van 23 mei 2018, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing gesteld dat het beroep kan ingewilligd worden op de volgende grond:

“De tweede bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van vier jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel tegen het bestreden inreisverbod onder meer de schending aan van artikel 71/11 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt dat zij met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet duidelijk doelt op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar er geen onderzoek plaatsvond naar haar specifieke familiale situatie, dit terwijl artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt dat rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Ze verwijst hierbij naar de uiteenzetting ontwikkeld onder het eerste onderdeel, waarbij zij heeft gewezen op het gegeven dat haar familie in Europa woont, dat haar moeder een legaal verblijf in Frankrijk heeft, dat ook haar twee broers in Frankrijk wonen en daar de Franse nationaliteit hebben verworven, dat haar zus eveneens de Franse nationaliteit heeft en in België woont en dat zij samenwoont met deze zus in België.

De Raad merkt op dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat het belang van de immigratiecontrole moet worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

Hoewel de tweede bestreden beslissing rekening houdt met enkele specifieke omstandigheden zoals onder meer het gebruik van een valse Italiaans identiteitskaart, stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier noch uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, bij zijn beslissing om een inreisverbod van vier jaar op te leggen voor België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, rekening heeft gehouden met het familieleven van de verzoekende partij in België en Frankrijk. Uit het administratief dossier, met name uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 20 februari 2018 alvorens de tweede bestreden beslissing werd getroffen, blijkt dat de verzoekende partij bij de hoofding “ANDERE FAMILIELEDEN IN BELGIË” heeft aangegeven een zus te hebben zodat de gemachtigde op het ogenblik tot het nemen van het thans bestreden inreisverbod minstens op de hoogte was van de aanwezigheid van de zus in België. Elders uit de stukken van het administratief dossier, met name uit een visumaanvraag van 2 juli 2008, blijkt dat ook sprake is van een tante in Frankrijk en van neven/nichten van de moeder die in België verblijven. De gemachtigde heeft echter nagelaten bij het bepalen van de geldingsduur van het bestreden inreisverbod rekening te houden met deze gegevens.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat er sprake is van theoretische kritiek maar zij gaat er hiermee aan voorbij dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk concrete gegevens heeft aangebracht zoals onder meer het gegeven dat haar familie in Europa woont, dat haar moeder een legaal verblijf in Frankrijk heeft, dat ook haar twee broers in Frankrijk wonen en daar de Franse nationaliteit hebben verworven, dat haar zus eveneens de Frans nationaliteit heeft en in België woont en dat zij samenwoont met deze zus in België. In zoverre de verwerende partij betoogt dat de verzoekende partij voor het eerst en nadat de bestreden beslissing haar ter kennis werd gebracht,

gewag heeft gemaakt van familie in België en in Frankrijk, gaat zij er volledig aan voorbij dat de verzoekende partij in het administratief verslag vreemdelingencontrole van 20 februari 2018 heeft gewezen op haar zus in België en dat ook uit een visumaanvraag van 2 juli 2008 blijkt dat er familie is in België en in Frankrijk. Het gegeven dat zij dit niet heeft vermeld in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet zodoende geen afbreuk aan de vaststelling dat de gemachtigde het ogenblik tot het nemen van het thans bestreden inreisverbod wel degelijk op de hoogte was of moest zijn van deze gegevens. Waar de verwerende partij aanvoert dat zelfs indien het bestuur weet had gehad van de familie dit geen gunstige invloed zou kunnen gehad hebben op de bestreden beslissingen en dat uit de aanvraag 9bis genoeg blijkt dat er geen sprake was van een familieleven, stelt de Raad vast dat dit een a posteriori motivering uitmaakt, die niet vermag de hoger vastgestelde onwettigheid van de tweede bestreden beslissing te herstellen. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Het enig middel lijkt in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan niet verder moet worden ingegaan. De tweede bestreden beslissing moet vernietigd worden."

4.2 Ter terechtzitting van 14 augustus 2018, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 23 mei 2018 opgenomen grond, voert zij het in punt 3.3 weergegeven betoog. De verwerende partij voert het in punt 3.3 weergegeven betoog.

4.3 De Raad merkt op dat de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat haar Franstalige confrater de beschikking fout en te vluchtig heeft gelezen en benadrukt dat ze zich uiteraard aansluiten bij de beschikking. Zodoende kan vastgesteld worden dat de vraag naar de juistheid van de beschikking zich niet meer stelt en kan geen afbreuk gedaan worden aan de beschikking van 23 mei 2018.

Waar de verwerende partij verwijst naar de nota met opmerkingen en stelt dat wat er werd gesteld met betrekking tot het inreisverbod overeind blijft, dat het feit dat er familie is niet uitmaakt dat er een andere beslissing kan genomen worden en verder verwijst naar de procedure aangaande artikel 9bis, waar er toen nog geen sprake was van een familieleven, merkt de Raad vooreerst op dat de verwerende partij geen verzoek tot horen heeft ingediend zodat zij overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet geacht wordt met de vermelde gronden in de beschikking van 23 mei 2018 in te stemmen. Hoe dan ook, de Raad stelt overigens vast dat op voormeld betoog van de verwerende partij middels de beschikking van 23 mei 2018 reeds werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in de nota met opmerkingen, brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 23 mei 2018 opgenomen grond wordt vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing moet vernietigd worden.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen daar waar het betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU